

Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 26, 2017

Nummer 26, 2017

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:4654](#) 26-10-2017

Stichting X

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:9213](#) 24-10-2017

Claimstichting Bouw State B.V.

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2017:2857](#) 17-10-2017

Foodmix

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:8771](#) 10-10-2017

A/Bronwaterleiding N.V.

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:7895](#) 18-10-2017

Bloem Doze Nienhuis B.V./aandeelhouders

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:11757](#) 11-10-2017

HDI/Detoma c.s. en X c.s. (kick-backconstructie)

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2016:9881](#) 05-04-2016

X/Y

RECHTSPRAAK

Stichting X

De in eerste aanleg geschorste bestuurder van een stichting wordt thans in hoger beroep ontslagen. Het hof oordeelt dat sprake is van wanbeheer omdat de bestuurder een overeenkomst is aangegaan met een aan hem gelieerde vennootschap en aan die vennootschap betalingen zijn gedaan waarvoor de bestuurder geen adequate onderbouwing kan aanvoeren.

Geïntimeerde is bij tussenbeschikking van de rechtbank geschorst als bestuurder van de stichting. Appellant 1 is als tijdelijke nieuwe bestuurder benoemd. Appellanten hadden in eerste instantie verzocht om ontslag van de bestuurder. Geïntimeerde zou, kort gezegd, volgens appellanten in strijd hebben gehandeld met de zorgplicht die hij als bestuurder van een stichting heeft en daarmee niet kan instaan voor het statutaire doel van de stichting. Als onderbouwing werd een koopovereenkomst van gronden in Roemenië aangevoerd. Nadien bleek dat onder meer de aan de bestuurder gelieerde vennootschap (geïntimeerde was tevens bestuurder van de vennootschap) met wie de overeenkomst was gesloten, geen eigenaar was van de gronden en de gronden niet over vergunningen beschikten en met de verkoop de vennootschap 8,5 miljoen euro zou realiseren. Appellanten zien dit als wanbeheer. Daarnaast heeft geïntimeerde onrechtmatig bedragen aan de stichting onttrokken.

Appellanten voeren thans in hoger beroep aan dat de situatie dat de bestuurder geschorst is, maar nog niet is ontslagen, leidt tot een niet-bestuurbare stichting. De statuten voorzien namelijk niet in een voorziening die de patstelling kan doorbreken. Daarnaast kan de stichting ook geen maatregelen nemen om de onttrokken gelden terug te vorderen. Appellanten vorderen derhalve opnieuw onmiddellijk ontslag van geïntimeerde als bestuurder van de stichting, en voor de duur van de procedure in ieder geval schorsing, alsmede aanhouding van iedere beslissing totdat het OM de uitkomsten van zijn onderzoek heeft bekendgemaakt.

Allereerst verklaart het hof, in navolging van de rechtbank, zich bevoegd te beslissen over het geschil en dat Nederlands recht van toepassing is. Dat de oorspronkelijke verzoekers en de verweerder nagenoeg allen in België wonen doet hier niet aan af, nu verweerder in eerste

aanleg geen verweer heeft gevoerd ten aanzien van de bevoegdheid van de Nederlandse rechter en er sprake is van een rechtspersoon opgericht naar Nederlands recht en de vraag centraal staat of de bestuurder zich gehouden heeft aan de naar Nederlands recht geldende regels.

Vervolgens gaat het hof in op de verwijten van appellanten, kort gezegd dat (i) geïntimeerde de stichting door de koopovereenkomst heeft verbonden aan een project in Roemenië, wetende dat dit project nooit gerealiseerd zou kunnen worden en de stichting schade heeft geleden en (ii) geïntimeerde bewust de stichting heeft misleid en bedrogen door te stellen dat de overgemaakte gelden zouden worden gebruikt voor de aankoop van de gronden, terwijl de gelden daarvoor in het geheel niet zijn gebruikt.

Het hof oordeelt dat de betalingen aan de vennootschap zijn geschied zonder daarvoor een titel bestond, althans dat dit niet voldoende aannemelijk is gemaakt. Geïntimeerde heeft niet onderbouwd met stukken dat de betalingen logisch waren, gegeven zijn inspanningen of dat dit ontwikkelkosten zouden zijn. Daarnaast heeft geïntimeerde niet voldoende het feit weersproken dat de facturen van de vennootschap niet zijn aangetroffen in de administratie van de stichting. Het hof oordeelt dat sprake is van wanbeheer omdat geïntimeerde geen adequate onderbouwing heeft gegeven van de aan zijn vennootschap gedane betalingen. Nu het hof tot dit oordeel komt, behoeft het overige dat is aangevoerd, geen bespreking meer.

Het hof vernietigt de beschikking en ontslaat geïntimeerde als bestuurder van de stichting.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 26-10-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:4654

Zaaknummer: 200.212.669_01

Rechters: R.R.M. De Moor, S.M.A.M. Venhuizen en J.J. Minnaar

Advocaten: T. Ensink, T. Morssinkhof en L.E. van Hevele

Wetsartikelen: 2:298 BW, 358 lid 2 Rv en 66 Brussel I-bis verordening

RECHTSPRAAK

Claimstichting Bouw State B.V.

Vordering van Claimstichting Bouw State V tegen de bestuurder van een vastgoedbeleggingsfonds en de voorzitter van de stichting die daarbij als trustee opereerde. Het hof acht de Claimstichting ontvankelijk, maar oordeelt dat de door de bestuurder gemaakte inschattingsfout geen persoonlijk ernstig verwijt oplevert, en niet aannemelijk is dat schade is voortgevloeid uit de ontoereikende informatieverstrekking door de voorzitter aan de obligatiehouders.

Bouw State V B.V. ('Bouw State') is een beleggingsfonds dat belegt in onroerend goed en in juni 2008 een prospectus heeft uitgegeven voor de uitgifte van obligaties in een vastgoedproject in Ibiza. Appellant sub 2 was middellijk aandeelhouder en bestuurder van Bouw State. Appellant sub 1 was voorzitter van de Stichting Obligatiehouders Bouw State V ('Stichting'), die de belangen van de obligatiehouders vertegenwoordigde.

In de onderhavige procedure vordert geïntimeerde in het principaal hoger beroep, De Claimstichting, namens 55 obligatiehouders een verklaring voor recht dat A en B onrechtmatig hebben gehandeld en uit dien hoofde aansprakelijk zijn voor schadevergoeding. In eerste aanleg is geoordeeld dat appellanten beiden onrechtmatig hebben gehandeld, maar is de Claimstichting niet-ontvankelijk verklaard in haar vordering tot vergoeding van schade, omdat in de obligatievoorwaarden een lastgevingsbeding was opgenomen. In hoger beroep komt de Claimstichting op tegen de niet-ontvankelijkverklaring en vordert zij na eisvermeerdering een verklaring voor recht dat de door Bouw State uitgegeven prospectus misleidend was.

Het hof oordeelt allereerst dat de obligatievoorwaarden aldus moeten worden uitgelegd, dat de onderhavige procedure niet begrepen is onder de taak en last van de Stichting, zodat de Claimstichting ontvankelijk moet worden geacht. Wat betreft het prospectus acht het hof misleiding alleen in die zin aanwezig, dat daaruit niet blijkt dat de appartementen op Ibiza nog in aanbouw waren (met als gevolg dat de op zich juiste taxatiewaardes in afgebouwde staat feitelijk nog niet waren gerealiseerd) en dat uit dien hoofde risico's bestonden, waaronder dat van overschrijding van de opleverdatum (met als gevolg dat de huurstroom pas later op gang

zou komen). Hoewel de bestuurder weliswaar een inschattingsfout heeft gemaakt door enkel te vertrouwen op het woord van de verkoper van de appartementen (Valor Real), is deze fout volgens het hof niet van dien aard dat de bestuurder daarvan een voldoende ernstig persoonlijk verwijt kan worden gemaakt, te meer nu hij vertrouwde op het woord van een grote partij met wie hij in het verleden probleemloos had samengewerkt.

Wat betreft het verwijt van de Claimstichting dat de bestuurder onrechtmatig jegens de obligatiehouders heeft gehandeld, door de penthouses in 2009 via Ibiza Penthouse Holding SL (waarvan hij toen nog enig aandeelhouder was) 'door te schuiven' naar het fonds, terwijl de bestuurder wist dat daardoor grote financiële schade in het fonds zou ontstaan, omdat de penthouses nog steeds niet afgebouwd waren en daardoor niet goed verhuurbaar waren, oordeelt het hof dat de Claimstichting onvoldoende heeft gesteld om te kunnen aannemen dat de bestuurder hierdoor heeft bewerkstelligd dat Bouw State haar verplichtingen niet meer kon nakomen. Ook de stelling dat er bedragen aan het fonds zijn onttrokken door vennootschappen uit de Bouwhuisgroep heeft de Claimstichting volgens het hof onvoldoende onderbouwd.

Ten aanzien van de voorzitter van de Stichting oordeelt het hof dat, hoewel het op zijn weg had gelegen om de obligatiehouders te informeren over het belangrijke feit, dat in de periode na het uitbrengen van het prospectus de oplevering van de Spaanse appartementen aldoor uitbleef en het fonds daardoor verstoken bleef van huurinkomsten uit deze appartementen, door de Claimstichting onvoldoende is gesteld om aannemelijk te achten dat de obligatiehouders als gevolg daarvan schade hebben geleden.

Het hof wijst de vorderingen af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-10-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:9213

Zaaknummer: 200.186.067/01

Rechters: O.L. Janse, D.J. Keur en I. Tubben

Advocaten: C.M. Reijnen en A.M. van Heest

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Bloem Doze Nienhuis B.V./aandeelhouders

Vordering van een minderheidsaandeelhouder tot vernietiging van twee besluiten inhoudende de vaststellingen van twee jaarrekeningen. De rechtbank oordeelt dat het bestaan van een meningsverschil over de vaststelling van de beloningen van de bestuurders van de vennootschap niet betekent dat er onvoldoende zorgvuldigheid bij de besluitvorming is betracht of dat de belangen van de minderheidsaandeelhouder onvoldoende zijn meegewogen.

Gedaagde Bloem Doze Nienhuis B.V. ('BDN BV') houdt zich bezig met advisering in de maritieme sector. Aandeelhouders van BDN BV zijn De Goede Ree B.V. ('De Goede Ree') voor 51% en een van de eisers (Z BV) die via de overige eisers, ('managing partners') indirect voor de overige 49% aandeelhouder is. De managing partners vormen tevens het bestuur van BDN BV. Aanvankelijk ontvingen de managing partners een vaste vergoeding. Op een algemene vergadering van aandeelhouders in 2012 is de variabele beloning aangepast naar een meer prestatiegericht beloningssysteem dat uitging van hetgeen daadwerkelijk is gerealiseerd per partner. De jaarrekening over 2014 is in februari 2016 door de algemene vergadering vastgesteld waarbij De Goede Ree voorstemde en Z BV tegenstemde ('besluit 1'). Op deze jaarrekening was een vordering van BDN BV op de managing partners opgenomen uit hoofde van (naderhand klaarblijkelijk te veel) ontvangen variabele beloningen. BDN BV heeft vervolgens verschillende managing partners in rechte betrokken om de uitgekeerde beloningen terug te vorderen. De jaarrekening over 2015 is vervolgens buiten aanwezigheid van Z BV op een algemene vergadering in december 2016 vastgesteld ('besluit 2').

In dit geschil vorderen eisers in conventie vernietiging van besluiten 1 en 2 ('de besluiten'). In reconventie vordert BDN BV overdracht van de door Z BV gehouden aandelen. Deze laatste vordering is gebaseerd op een overeenkomst die partijen bij oprichting van BDN BV hebben gesloten. Eisers stellen dat de besluiten in strijd zijn met de redelijkheid en billijkheid op grond van artikel 2:15 aanhef en onder b BW jo. artikel 2:8 BW, nu BDN BV en De Goede Ree onvoldoende zorgvuldig de belangen van minderheidsaandeelhouder Z BV hebben

meegewogen. BDN BV stelt dat eisers op grond van artikel 2:447 lid 1 BW een verzoek bij de Ondernemingskamer hadden moeten indienen. Indien een marginale toetsing van de besluiten plaatsvindt zullen deze niet in strijd met de redelijkheid en billijkheid blijken omdat BDN BV nu de cijfers zijn geanalyseerd door een accountant en bovendien zijn gebaseerd op een overeenkomst tussen partijen.

De rechtbank stelt voorop dat hoewel de bij de vennootschap betrokkenen zorgvuldig met elkaars belangen moeten omgaan (en dus ook die van minderheidsaandeelhouders), terughoudendheid is geboden bij de beoordeling of een orgaan van een rechtspersoon bij het nemen van een besluit alle in aanmerking genomen belangen naar redelijkheid heeft afgewogen. Volgens de rechtbank is hier sprake van een meningsverschil over de wijze waarop de beloning van de managing partners moet worden berekend. Dit betekent echter niet dat dit leidt tot vernietiging van de genomen besluiten.

Ook de reconventionele vordering kan volgens de rechtbank niet worden toegewezen, nu de overeenkomst geen akte van oprichting (art. 2:176 BW) of statuten bevat en er geen statuten zijn overgelegd, zodat niet beoordeeld kan worden of er een aanbiedingsplicht bestaat.

De rechtbank wijst de vorderingen in conventie en reconventie af.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 18-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:7895

Zaaknummer: C/10/521727 / HA ZA 17-205

Rechters: C.M.E. van der Hoeven

Advocaten: J. Verhoeven en A.W. Brantjes

Wetsartikelen: 2:15 lid 1 BW en 2:8 BW

RECHTSPRAAK

Foodmix

Vordering van de curator tegen een voormalig aandeelhouder-bestuurder, die alle aandelen van de vennootschap heeft verkocht aan een nadien gefailleerde katvanger. Had bestuurder moeten weten dat de vennootschap misbruikt zou worden? Het hof bekrachtigt het oordeel van de rechtbank dat de bestuurder niet aansprakelijk is.

Geïntimeerde was tot 25 september 2012 enig aandeelhouder en bestuurder van X Holding BV, op haar beurt enig aandeelhouder en bestuurder van X Beheer BV. Beide vennootschappen hielden zich bezig met het verlenen van diensten op het gebied van acquisitie en administratie ten behoeve van de verzorging, bezorging en distributie van poststukken, koerierdiensten en vrachtdiensten. Geïntimeerde heeft Y benaderd om een koper te zoeken voor de vennootschappen. Een koper (die later een katvanger blijkt) wordt gevonden en geïntimeerde verkoopt en levert al zijn aandelen tegen een koopprijs van 1 euro, te vermeerderen met een nog bestaande vordering in rekening courant op geïntimeerde en een schuld aan de belastingdienst. De naam van X Holding wordt vervolgens veranderd in Foodmix Holding BV, welke vennootschap zich is gaan bezighouden met de verkoop van kippenvlees. Op 21 mei 2013 gaat Foodmix failliet. De curator meent dat sprake is van onbehoorlijk bestuur bij Foodmix, dan wel van onrechtmatig handelen van geïntimeerde. De rechtbank heeft geoordeeld dat geïntimeerde niet aansprakelijk is. Daartegen richt zich het hoger beroep.

De curator maakt geïntimeerde een drietal verwijten. Het eerste verwijt ziet op het feit dat geïntimeerde een grote rekening-courantvordering op vennootschappen van haar echtgenoot heeft laten ontstaan zonder hiervoor zekerheid te bieden. Het hof gaat niet mee met dit verwijt, omdat de curator onvoldoende heeft gesteld om aan te nemen dat er ter zake van de rekening-courantschulden op twee andere vennootschappen sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur. Dat de curator niet weet welke zakelijke afwegingen destijds zijn gemaakt, betekent nog niet dat het op de weg van geïntimeerde ligt om hierover een nadere toelichting te geven, waarbij het hof in aanmerking neemt dat het klaarblijkelijk gaat om vorderingen die geruime tijd vóór het faillissement van Foodmix zijn ontstaan en dat de schulden daarna zijn ontstaan, zodat geïntimeerde bij het uitlenen van de gelden geen

rekening behoefde te houden met opeisbare verplichtingen.

Het tweede verwijt ziet op de verkoop van de aandelen. De curator meent dat geïntimeerde had behoren te begrijpen dat er een aanmerkelijke kans was dat Foodmix misbruikt zou gaan worden. Het hof stelt voorop dat geïntimeerde in haar hoedanigheid van aandeelhouder in beginsel de vrijheid had te besluiten de aandelen te verkopen aan een willekeurige koper zonder dat zij nadere inlichtingen had moeten inwinnen over de persoon van de koper of diens motieven. De curator heeft volgens het hof geen feiten of omstandigheden gesteld op grond waarvan kan worden aangenomen dat geïntimeerde ten tijde van de verkoop wist dat zij te maken had met een katvanger. Tevens merkt het hof op dat het in het maatschappelijk verkeer niet ongebruikelijk is dat vennootschappen met schulden worden opgekocht, een praktijk die op zichzelf niet onwettig of onrechtmatig is. De aansprakelijkheid voor zover die is gebaseerd op onrechtmatige daad, wijst het hof dan ook af. Een vordering op grond van artikel 2:9 BW of artikel 2:248 BW faalt ook omdat de curator niet concreet heeft toegelicht welke verplichtingen geïntimeerde als bestuurder heeft geschonden in verband met de verkoop van de aandelen.

Ook het derde verwijt - schending van administratie- en publicatieplicht – wijst het hof af. Het hof overweegt dat de publicatieplicht van de jaarstukken van 2011 slechts met zestien dagen is overschreden en dit kan gezien worden als een onbelangrijk verzuim, dat voor de jaarstukken van 2012 geldt dat deze gepubliceerd moesten worden toen geïntimeerde geen bestuurder meer was, en dat geïntimeerde succesvol verweer heeft gevoerd dat dit geen belangrijke oorzaak was van het faillissement.

Het hof bekrachtigt het bestreden vonnis.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 17-10-2017

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2017:2857

Zaaknummer: 200.201.971-02

Rechters: C.A. Joustra, M.C.M. van Dijk en L. Reurich

Advocaten: K.C. Mensink

Wetsartikelen: 6:162 BW, 2:9 BW en 2:248 BW

RECHTSPRAAK

HDI/Detoma c.s. en X c.s. (kick-backconstructie)

Vordering van HDI Gerling-Verzekeringen tegen een voormalige commissaris en zijn zoon, voormalig statutair bestuurder van HDI, op grond van onrechtmatig handelen in verband met een kick-backconstructie. De rechtbank oordeelt dat vader en zoon ernstig verwijtbaar hebben gehandeld door zich door een bestaande relatie van HDI te laten betalen om invloed aan te wenden met het oog op het behoud van opdrachten voor deze relatie.

Eiseres ('HDI') is een verzekeraar. Gedaagde sub 4 ('A') is vanaf 1992 tot 31 december 2005 statutair bestuurder geweest van HDI, met als functie voorzitter van de Raad van Bestuur en heeft aansluitend tot 18 maart 2013 deel uitgemaakt van de Raad van Commissarissen van HDI. Zijn zoon en gedaagde sub 5 ('B') is vanaf 1 juni 2005 tot 1 januari 2012 statutair bestuurder geweest van HDI. In de Gedragscode van HDI staat onder meer dat (de schijn van) belangenverstrengeling moet worden voorkomen en dat er geen misbruik mag worden gemaakt van een positie voor het behalen van privé-voordeel. Van gedaagde sub 3 ('Detoma'), opgericht in december 2005, is A enig bestuurder en zijn zowel A als B (middellijk) aandeelhouder. B was, in enige mate, betrokken bij de facturering door Detoma aan bedrijven die ook leverancier waren van HDI met onder meer omschrijvingen als 'bemiddelingsfee' en 'bemiddelingsprovisie'. Twee vennootschappen ('X c.s.'), eveneens gedaagden in de onderhavige procedure, hebben in de periode 1998 tot en met 2014 meerdere evenementen georganiseerd voor HDI. In de loop van 2006, na het afscheid van A als bestuurder van HDI, zijn A namens Detoma en X c.s. mondeling overeengekomen dat A zou gaan bemiddelen met het oog op het (blijven) verkrijgen van opdrachten door X c.s. van HDI en dat X c.s. aan Detoma voor deze bemiddeling een fee van 15% van de door X c.s. bij HDI behaalde omzet zouden betalen (de 'Mondelinge Overeenkomst'). In het kader van deze Mondelinge Overeenkomst heeft Detoma vanaf april 2006 tot en met april 2013 een bedrag van € 502.926,43 aan X c.s. in rekening gebracht met de omschrijving bemiddelingsfee of bemiddelingsprovisie met betrekking tot evenementen in een bepaalde periode ('Fee').

HDI vordert in de hoofdzaak onder meer hoofdelijke veroordeling van gedaagden tot betaling aan HDI van de door haar geleden schade, bestaande uit het bedrag van de Fee. Daaraan legt zij ten grondslag dat zij uit hoofde van onrechtmatige daad danwel artikel 2:9 BW (jo. artikel 2:149 BW) aansprakelijk zijn, nu zij haar door middel van een kick-backconstructie financieel hebben benadeeld. Gedaagden stellen zich onder meer op het standpunt dat geen sprake is geweest van kickback-betalingen, maar van vergoeding voor daadwerkelijke bemiddeling door A. In de vrijwaringsprocedure vorderen X c.s. veroordeling van A, B en Detoma ('Detoma c.s.') tot betaling aan HDI waartoe X c.s. in de hoofdzaak jegens HDI mocht worden veroordeeld.

De rechtbank is van oordeel dat A ernstig verwijtbaar heeft gehandeld, zodat hij op grond van onbehoorlijke taakuitoefening als commissaris aansprakelijk is jegens HDI (art. 2:9 BW jo. art. 2:149 BW). Hij heeft niet het belang van HDI vooropgesteld, maar zijn persoonlijk belang en in strijd gehandeld met hetgeen HDI van A als commissaris mocht verwachten door namens zijn vennootschap Detoma een overeenkomst met X c.s. aan te gaan en uit te voeren, terwijl hij commissaris was bij HDI, zonder dat HDI daarvan op de hoogte is gesteld, laat staan daarmee heeft ingestemd.

Ten aanzien van B overweegt de rechtbank eerst dat niet is komen vast te staan dat hij wist van de tussen X c.s. en Detoma gesloten Mondelinge Overeenkomst. B was wel betrokken bij de facturering door Detoma aan bedrijven die ook leverancier waren van HDI. Deze facturen van Detoma aan leveranciers van HDI hadden volgens de rechtbank op zijn minst vragen moeten oproepen bij B, als bestuurder van HDI en tegelijkertijd financieel belanghebbende bij Detoma. B wist dat zijn vader nog commissaris was bij HDI en hij had moeten beseffen dat A, in zijn hoedanigheid van commissaris van HDI, maar ook hijzelf als bestuurder van HDI, niet mochten verdienen aan transacties van HDI met haar leveranciers. De mogelijkheid dat deze situatie zich voordeed, had hij uit de facturen kunnen en moeten afleiden, gelet op de bedrijven die werden gefactureerd en gelet op de omschrijving van de dienstverlening. De rechtbank is daarom van oordeel dat HDI van B, als bestuurder van HDI, mocht verwachten dat hij aan zijn vader om opheldering zou hebben gevraagd over de diensten die Detoma verrichtte voor bedrijven die ook diensten verrichtten voor HDI, waaronder X c.s., in welke situatie de feebetalingen van X c.s. aan Detoma zouden zijn gestopt en HDI bij X c.s. of bij een derde financieel gunstigere contracten voor de evenementen had kunnen uitonderhandelen. Dit nalatig handelen van B levert naar het oordeel van de rechtbank een ernstig persoonlijk verwijt op als bedoeld in artikel 2:9 BW.

Het beroep van A en B op de aan hen verleende décharge wijst de rechtbank af, verwijzende naar het arrest Staleman/Van de Ven en overwegende dat gesteld noch gebleken is dat de aandeelhouders van HDI (binnen het verband van de vergadering van aandeelhouders) ervan op de hoogte waren dat A via zijn vennootschap Detoma bemiddelingsfees ontving van X c.s.

De rechtbank veroordeelt Detoma, A en B hoofdelijk tot betaling aan HDI van de door haar geleden schade.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 11-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:11757

Zaaknummer: C/09/515498 / HA ZA 16-882 en C/09/522579/HA ZA 16-1336

Rechters: A.C. Bordes

Advocaten: G.J.R. Kalsbeek, G. van der Wende en M.W. Witte

Wetsartikelen: 2:9 BW, 2:140 lid 2 BW en 2:149 BW

RECHTSPRAAK

A/Bronwaterleiding N.V.

Positie van een houder van dividendbewijzen nadat aandelen aan toonder zijn geconverteerd in aandelen op naam. Het hof bekrachtigt de afwijzing van de vorderingen van de houder van dividendbewijzen tot rekening en verantwoording over, alsmede betaling van dividenduitkering. Daartoe overweegt het hof dat de dwingende wettelijke voorschriften door de vennootschap zijn gevolgd en de genomen besluiten niet in strijd zijn met de vennootschappelijke redelijkheid en billijkheid.

Het gaat in deze zaak om de positie van een houder van dividendbewijzen als aandelen aan toonder bij besluit worden geconverteerd in aandelen op naam. Appellante ('X') stelt houder te zijn van dividendbewijzen van geïntimeerde N.V. Bronwaterleiding Doorn ('Bronwaterleiding'). Bronwaterleiding heeft bij statutenwijziging in 2002 alle aandelen aan toonder geconverteerd in aandelen op naam. Bij statutenwijziging in 2007 is een splitsing aangebracht tussen aandelen A (waarvan de aandeelbewijzen in 2002 waren ingeleverd) en aandelen B (de overige aandelen). Enige tijd later meldt zich de zoon van X bij Bronwaterleiding en stelt dat hij recht heeft op dividend omdat hij houder is van dividendbewijzen.

In eerste aanleg heeft X gevorderd dat (i) Bronwaterleiding wordt veroordeeld tot het afleggen van rekening en verantwoording over het uitgekeerde dividend sinds de oprichting, en (ii) dat na overleggen van de originele dividendbewijzen Bronwaterleiding aan X dividend moet uitkeren zoals dat is gebeurd aan de andere houders van aandelen aan toonder. De rechtbank heeft de vorderingen afgewezen en geoordeeld dat de besluiten tot de statutenwijzigingen niet nietig zijn, omdat niemand is uitgesloten van zijn recht op winstdeling. Bovendien is X geen aandeelhouder en is niet komen vast te staan dat X houder is van dividendbewijzen.

Met zes grieven komt X op tegen het vonnis. X grieft onder meer dat de statutenwijziging in strijd is met artikel 2:14 BW jo. artikel 2:105 lid 9 BW omdat hij van winst wordt uitgesloten.

Deze grief faalt omdat artikel 2:105 lid 9 BW zich enkel tot de aandeelhouder richt en X als mogelijk houder van inmiddels vervallen dividendbewijzen geen beroep op deze bepaling kan doen. De bij de statutenwijziging gestelde voorwaarden hebben een wettelijke basis en gelden voor alle aandeelhouders zodat ook het beroep van X op artikel 2:92 lid 2 BW niet opgaat. X grieft ook tegen het oordeel van de rechtbank dat X als niet aandeelhouder zijnde geen beroep op artikel 2:8 BW toekomt. X betoogt dat hem ook als houder van een dividendbewijs een vergelijkbaar recht toekomt omdat het dividendbewijs een deel van de aan de aandeelhouder toekomende rechten vertegenwoordigt en deze verhandelbaar is los van het aandeel. Ook dit betoog faalt. Sinds de omzetting van de aandelen is het recht op dividend uit hoofde van de toonderstukken geëindigd en kan het toonderstuk niet meer verhandeld worden. Artikel 2:82 lid 4 BW is een dwingend wettelijk voorschrift dat bepaalt dat de rechten verbonden aan de aandelen op naam na omzetting opgeschort blijven totdat de aandeelhouder zich met zijn toonderstuk heeft gemeld bij de vennootschap.

Het hof bekrachtigt het vonnis.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 10-10-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:8771

Zaaknummer: 200.191.030

Rechters: C.G. ter Veer, I. Brand en J.A.M. van den Berk

Advocaten: A. Ramsoedh en J.W. Leedekerken

Wetsartikelen: 2:14 BW, 2:82 lid 2 BW, 2:92 lid 2 BW en 2:105 lid 9 BW

RECHTSPRAAK

X/Y

Geschil tussen de vennoten van een vof waaronder een coffeeshop wordt geëxploiteerd; vordering tot beëindiging althans ontbinding met toebedeling van activa en passiva. De rechtbank overweegt dat beide partijen dringend verzoeken om ontbinding van de vof en gaat op grond van artikel 7A:1684 lid 1 BW wegens gewichtige redenen over tot ontbinding van de vof per datum van het nog te wijzen eindvonnis.

Eiser en gedaagde zijn beiden voor 50% vennoten van een vennootschap onder firma ('de vof'), onder welke vof een coffeeshop ('de coffeeshop') wordt geëxploiteerd. Eiser is een van de oprichters van de coffeeshop en sinds de oprichting in 1993 hierbij betrokken. Eiser heeft altijd de verantwoordelijkheid voor de administratie van de vof gedragen. In mei 2015 heeft eiser in een brief aan gedaagde vermeld dat eiser de vof opzegt. In essentie vorderen beide partijen een beëindiging, althans ontbinding van de vof met toebedeling van activa en passiva aan henzelf.

De rechtbank overweegt dat voormelde brief weliswaar als een opzegging door eiser kan worden beschouwd maar dat deze opzegging in strijd is met de redelijkheid en billijkheid, zodat deze opzegging door de rechtbank wordt vernietigd. De rechtbank overweegt daartoe dat eiser feitelijk heeft gesteld dat hij gedaagde geen inzage wenste te verschaffen in de boekhouding en mede in dat verband de vof heeft opgezegd en de coffeeshop vervolgens uitsluitend hem toekwam. Een dergelijke weigering om gedaagde inzage te verschaffen in de boekhouding is, aldus de rechtbank, in strijd met de te betrachten redelijkheid en billijkheid aangezien de vof een gemeenschap vormt en beide vennoten recht hebben op inzage van de boekhouding die verband houdt met de activiteiten die in deze gemeenschap worden uitgeoefend. Volgens de rechtbank kan eiser evenmin, ook niet op basis van een langere betrokkenheid bij de coffeeshop, deze coffeeshop zelfstandig aan zichzelf toebedelen.

Voorts constateert de rechtbank dat beide partijen dringend verzoeken om ontbinding van de vof, partijen diverse procedures tegen elkaar hebben gevoerd en dat partijen over en weer politieaangifte hebben gedaan wegens beweerdelijk strafbare feiten jegens elkaar. De

rechtbank zal daarom op grond van artikel 7A:1684 lid 1 BW wegens gewichtige redenen overgaan tot ontbinding van de vof per datum van het nog te wijzen eindvonnis.

Ten aanzien van de vereffening en verdeling overweegt de rechtbank dat, nu is gebleken dat partijen geen enkele vooruitgang kunnen maken ten aanzien van de vereffening en de daaropvolgende verdeling, zij op grond van artikel 3:32 lid 2 WvK bij ontbinding de bevoegdheid heeft om bij stakende stemmen te beschikken in het belang van de ontbonden vennootschap. De rechtbank zal een vereffenaar benoemen die de verkoop van de coffeeshop ter hand zal dienen te nemen, en stelt partijen in de gelegenheid om een voorstel te doen voor een te benoemen vereffenaar en opmerkingen te maken over eventuele instructies die aan deze vereffenaar moeten worden verstrekt.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 05-04-2016

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2016:9881

Zaaknummer: C/13/603082 HA ZA 16-203

Rechters: B.T. Beuving

Advocaten: I.M.C.A. Reinders Folmer en R.G. Meester

Wetsartikelen: 7A:1684 lid 1 BW en 32 lid 2 WvK